

Док читаоци буду бистрили овај анти-НАТО осврт, у исто време ће у Народној скупштини Републике Србије увелико тећи конструктивни хвалоспеви и једнообразни монолози, тачније срцепарајући рецитали еврофанатизованих посланика – западних и домаћих плаћеника, о „Закону о потврђивању Споразума између Владе Републике Србије и Организације НАТО за подршку и набавку (NSPO) о сарадњи у области логистичке подршке“.

О чему се заправо ради и чиме нас то српски властодршци чисте у предвечерје најављених избора, усвајајући брзопотезно и на кварно, у свеопштој политичкој галами у којој слуђени народ не може да се сабере и да разазна више било шта, још један погубан законски пропис?

Посреди је заокруживање НАТО агенде у Србији, значајне активности након које није ни потребно званично учлањење земље у северноатлантску Алијансу. Онај мини Штаб у згради Министарства одбране под називом „НАТО војна канцеларија за везу“, одакле се иза кулиса руководи комплетним системом и дневно контролише свака српска војничка пора, овим ће законом тј. споразумом бити комплетиран. Добиће и званични логистички део након чега „игранка“ може да крене. НАТО ће тиме заокружити своју стратешку дубину за поход на Исток – како Блиски и Средњи, тако и онај на Дњепру и Уралу.

Није највећи проблем у томе што ће НАТО особље из састава NSPO, тачније NSPA, бити ослобођено било какве кривичне и материјалне одговорности и уживати дипломатски имунитетом каквом, рецимо, Руси на нишком аеродрому могу само да сањају. Затим, што ће бити ослобођени царина и пореза када буду увозили разноврсту опрему, борбену, логистичку и ко зна коју све НАТО технику за њихове и наше потребе, што ће ова држава дебело да плаћа, није проблем ни што ће завиривати у сваки војни кутак у складу са СОФА споразумом и располагати свим могућим подацима као на тацни, проблем је куд и камо озбиљнији.

Овим споразумом Србија се дефинитивно одриче и последњег некадашњег елемента борбене готовости – логистичког или исправније и у духу српског језика – позадинског обезбеђења који је, након свеопште НАТО окупације до сада некако и преживљавао. Одричемо се, дакле, војничке традиције старе најмање 150 година, која не само да је доведена до најоптималнијег могућег нивоа – што се аутора овог текста тиче, скоро до савршенства – већ је тај систем научно верификован у најтежим могућим, ратним условима. У условима потпуне изолације земље и то у десетогодишњем трајању, под претњама и притисцима. У амбијенту економског исцрпљивања и на крају у потпуном стратегијском окружењу – са копна, мора и из ваздуха.

Да парадокс буде већи, логистику, односно позадинско обезбеђење, предајемо у руке онима којима смо 1999. године током оружане агресије, демонстрирали управо на том пољу да су три копља испод нас. Без претеривања. При том, не мислим на квалитет њихове борбене и сваке друге опреме и транспортна средства посебно, већ на онај организацијски и функционални део.

Показали смо им да су недорасли и немаштовити, да не могу да нас докуче и нанесу штету ешелонираним ратним материјалним резервама и логистичкој оперативној и свакој другој шеми, да су компликовани, да је њихов систем снабдевања и подршке трупама на фронту гломазан, рањив, успорен, да су им процедуре сложене а поступање трапаво и уштогљено. А посебно уколико им не иде по плану, уколико долази до одступања у директивама и одлукама, уколико се на терену догађаји одвијају неочекивано и у корист противника, када трпе губитке и када су принуђени да се зауставе и израђују анексе за наставак борбених дејстава.

Уосталом, сетимо се првобитног и једино одобреног плана шефова Алијансе – сломити Војску Југославије од 72 до 96 часова и принудити је на капитулацију. Ништа од тога се није догодило. Зато је уследио тајни (илегални, никад одобрен) план „Апокалипса“, чији је циљ био изазвати тоталну хуманитарну катастрофу а земљу и посебно систем одбране, између осталог и на

логистичком плану, разорити и трајно онеспособити.

Још средином прошле године овај аутор је у тексту „Битка у Куманову и безбедност и одбрана Србије“^[ii] најавио и опомињао српску јавност шта ће нам приредити актуелни квислинзи. Да се подсетимо – почетком маја 2015. године пуне две недеље се одржавала вежба „LOGEX 15“ у касарни Генералштаба на Бањици^[iii], у организацији Европске Команде оружаних снага САД заједно са представницима НАТО Команде. Вежбу је отворио изасланик одбране САД у Србији, пуковник Тафт Блекберн, а директор вежбе био је мајор Џошуа Андерсон, такође Американац. Дакле, наши генерали и официри високог ранга постројавани су од стране америчког мајора и подучавани како организовати и спроводити логистичку подршку!

Та активност је била финале вишегодишњег ангажовања на уподобљавању система одбране Србије НАТО стандардима и процедурама и на пољу последње карике – позадинског обезбеђења. Без тих припремних радњи не би било могуће потписивање наведеног споразума, а затим и усвајања закона о потврђивању истог.

Вежби је, да се присетимо с обзиром да имамо кратко памћење, присуствовао и наш дични премијер у пратњи америчког амбасадора, у такозваном „Дану високих званица“, аминуюћи својим ауторитетом и наравно претходним министарским шефовањем ресором одбране, погубно срљање у НАТО клешта.

С обзиром да се напредњачко-еспеесовска окупациона дружина (са свим осталим коалиционим сатрапима) непрестано буса како су све што није ваљало наследили од претходних, постпетооктобарских влада, па су они, подразумева се, као крајње „одговорни принуђени да поштују све преузете обавезе“, али да су и поред тога спречили да се „војска сведе на цивилну заштиту“ (Гашић – небројено пута) и тако даље и томе слично, да их и овом приликом разобличимо до краја.

Погледајмо у вези са тим, шта између осталог изворно стоји у документима Министарства одбране^[iv], у одељку „Партнерство за мир“, у тачки 1. „Механизми сарадње“, у садржају једног од „механизама“ под називом „Поверилачки фонд Програма „Партнерство за мир“:

„Током 2013. године установљен је нови Поверилачки фонд НАТО за Републику Србију који би требало да омогући уништавање вишкова убојних средстава, а истовремено и унапређивање капацитета ТРЗ Крагујевац. Планирана вредност пројекта износи до седам милиона евра који би се реализовао у две фазе са временским оквиром реализације од четири године. Велика Британија је прихватила улогу водеће државе у пројекту, док је НАТО Агенција за подршку (енг. NATO Support Agency, NSPA) извршно тело у његовој имплементацији.“

Значи – „током 2013.године...“. Ко је тада министар одбране? Александар Вучић, са титулом ППВ приде. Ко је приграбио водећу улогу да нам уништава вишкове муниције донирајући око 7 милиона долара? Његова најомиљенија Велика Британија, као чланица НАТО. Ко ће извршавати посао? НАТО Агенција за подршку (NATO Support Agency, NSPA), управо ова о којој зборимо у тексту (и закону). Како је тадашњи министар војни (без обзира што је био свемогући ППВ), унапред знао шта је квалитетно и ко је најбољи, где је то проверио и када и како упоредио са оним чиме смо располагали, којим се то законом (ако га тек данас усвајају) покривао, ко му је тако нешто одобрио, и где то пише у „Оквирном документу“ Програма партнерство за мир, да се овако нешто мора прихватити?

Наравно, ништа тај није размишљао нити вагао (нити се у било шта разуме, а у војску посебно не!), тај је, једноставно, као и сви његови предходници извршавао задатке НАТО окупатора према прецизном и јединственом плану, склепаном још пре 15 година.

Кад се већ дотакох уништавања вишкова муниције - одакле одједном толики вишкови а реч је о 4.000 тона, када је само пре три месеца, баш у време боравка Јенса Столтенберга, који је први обелоданио овај пројекат, говорено о 200 тона, па брже боље исправљено на 2.000 тона?

Ко не верује аутору нека прочита текст „Столтенберг и српско „војнонеутрално“ и „релаксирано“ НАТО „стадо“[v], у којем сам недвосмислено наслутио махинацију количином, тачније огољене лажи и манипулацију јавног мњења по принципу кувања жабе - крени од 200 тона, па додај једну нулу, а онда уместо двојке стави четворку и предочи то посланицима. Онако како је то пре два дана урадио државни секретар Зоран Ђорђевић. Шта знају представници народни (а они којима је то и јасно, што би се народски рекло - боли их брига) шта је 4.000 тона муниције и убојних средстава.

Да ли ће се неко од њих запитати откуда толика количина вишкова и хоће ли то повезати са уништавањем Војске - неутралисање армија, корпуса, дивизија, бригада, пукова...? Наравно да неће али и не сме. Брига њих што смо спали на некакве бригадице по НАТО стандардима које не могу да одбране ни два београдска булевару у рату. Таквој војсци оволика количина муниције заиста јесте вишак.

Да се разумемо, не спорим да су огромној количини тих убојних средстава истекли ресурси и да је као таква опасна за чување. Али, поново дођемо до болне чињенице - да нисмо уништавали Војску, до сада би већи део тога био испален, редовно сервисиран, а систем био способан да наведена средства занавља. Зато што ни привреда не би била уништена. Овако - све је једна велика нула.

Што се тиче уништавања вишкова муниције и убојних средстава ваља подсетити да се са тиме кренуло још у време Вилијема Монтогомерија, чувеног америчког амбасадора и то по „правилима“ класичне хајдучије, када је уништено више од 1.200 ПВО система „Стрела 2-М“.

Након тога су се досетили донаторских „поверилачких фондова“ па је у периоду од 2005. до 2007. године, под окриљем тадашње НАТО Агенције за одржавање и снабдевање (NATO Maintenance and Supply Agency, NAMSA) - једна од десетак сличних које ће се од 2010. до 2012. године објединити у ову садашњу организацију NSPO и оквиру тога агенцију NSPA - када су нам, на срамоту свих нас, уништили више од 1,4 милиона противпешадијских и неколико стотина хиљада противтенковских мина. Да би све то заокружили милионима тона експлозива и других убојних средстава.

Обратимо пажњу шта све стоји у званичном образложењу „Закон о потврђивању споразума“ на страни 21. која је саставни део нацрта, где се појашњавају разлози:

„Приступањем Програму Партнерство за мир, Република Србија исказала је опредељење за унапређење сарадње и заједничко деловање са државама чланицама Организације северноатлантског уговора и осталим државама партнерима и то на изградњи глобалне, регионалне и националне безбедности.“

Значи - заједничко деловање са НАТО савезом, према њиховим стандардима и зарад њихових интереса, на изградњи прво глобалне, затим регионалне, па тек онда националне безбедности. Случајно баш тај редослед? Није, зато што овакве текстове и садржаје израђују управо НАТО стручњаци.

Затим, у наставку: „Република Србија изразила је спремност да преузме део одговорности за стабилан и трајан мир у региону, учествује у мултинационалним операцијама и достигне интероперабилност оружаних снага са снагама држава чланицама Организације

северноатлантског уговора и партнерских држава.“

Где то у Уставу земље пише да морамо бити интероперабилни са дојучерашњим агресорима, а већ деценију и по са класичним, додуше перфидним окупаторима? Зашто не бисмо били интероперабилни са Оружаним снагама Руске Федерације? Или има још кога да се заноси лажима како је НАТО јачи од њих?

Даље у нацрту стоји подужи део о побољшању квалитета логистичке подршке у такозваним мултинационалним операцијама широм света, што је упоришна тачка за правдање напред наведеног подаништва и понижавања. И то се образлаже тако што се наглашава да је већи део мировних операција у којима учествујемо под окриљем ОУН. Наравно, народу није познато да су томе претходиле, углавном широм Африке, бројне обојене револуције или класична оружана агресија управо од стране западних земаља, чланица НАТО (рецимо држава Мали), када су изазивани хаос, грађански и локални ратови, међунационални, верски и остали сукоби. Свакако не правде и мира ради, већ зарад њихових националних и глобалних циљева, а најчешће, бар у овом периоду, у корист мултинационалних корпорација и компанија.

И на самом крају образложења закона стоји можда и најсрамнија реченица: „Пружање услуга логистичке подршке NSPO било би од великог значаја за успостављање ефикасне логистичке подршке на националном нивоу.“

Значи, имамо пред собом нешто што је од посебног значаја и тиче се националног нивоа. Може ли јадније од овога? Може, прича није завршена.

Баш онако како стоји у члану 15. нацрта Закона, где је уденута клаузула о решавању евентуалних спорова: „Све несугласице између Страна које настану у вези са тумачењем или применом овог споразума, решаваће се међусобним преговорима без обраћања за помоћ било ком националном или међународном суду или трећој страни ради решавања.“

Дакле, нема судова, нема уобичајене међународноправне регулативе, не постоји устаљена пракса решавања несугласица, нема арбитраже, већ ће се проблеми решавати „преговорима“. То у преводу значи – ми, овакви, никакви и слаби, подјармљени управо од њих, преговорима ћемо истеривати правду. Да ли неко може веровати у овакву бајку? Да ли је неко некада видео нешто слично у међународноправној пракси?

Чиме се за то време бави смождена Србија? Националним пензијама, културним и осталим пројектима, историјским догађајима од пре стотинак година, јубилејима, рехабилитацијама, фудбалом, ватерполом... и чека фер и поштене изборе... У друштву новог америчког амбасадора симпатичног презимена.

Зиаста, ко је тај ко би рек'о и ко би му то поверов'о, да је на делу окупација...

(Пуковник Горан Јевтовић, Фонд стратешке културе)